COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

308

308

MIHNEA MOISESCU

COPLEŞITOAREA AMINTIRE

—

VIORGEL BURLACU

alo, poliţia? arestaţi raza albastră!

* * * *

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC
Portret: ALEXANDRU DIACONU
Desene interioare: AUREL BUICULESCU

MIHNEA MOISESCU

Născut în anul 1930, urmează liceul în orașul Rîmnicu-Sărat, apoi Institutul de teatru. Este actor al Teatrului „Constantin Nottara" din București.

Debutul editorial are loc în 1961, cînd publică volumul pentru copii „Aripioară de argint". Urmează apoi cărțile pentru tineret: „Penița are vîrful ascuțit" (versuri satirice), „Nemaipomenitele aventuri ale lui Fănel", „Într-o seară de primăvară" și volumele pentru maturi: „Tărie", „Încercarea", „Ei iubeau viața".

Colaborează la reviste, la radio și televiziune.

În ultimul timp îl atrage tot mai mult literatura de anticipație. Publică, în anul 1966, volumul de povestiri științifico-fantastice „Copiii stelelor". Are în pregătire un roman de anticipație.

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XIII
15 septembrie 1967

MIHNEA MOISESCU

COPLEŞITOAREA AMINTIRE

Intins în fotoliul a cărui formă se mula după cea a trupului său, Sav îşi privea fix mîinile. De cînd se afla în Sanatoriul Cosmic Carpatin deveniseră centrul atenţiei sale. Le privea cu sentimentul că are în faţă nişte obiecte ciudate, nemaivăzute, cu care — ştiind că vor face parte integrantă din viaţa lui — trebuia neapărat să se familiarizeze. Sentimentul acesta izvora din gîndul că pielea care îi acoperea braţele şi cea mai mare parte a corpului era sintetică. Altfel, după ce se trezise din somnul artificial prelungit patruzeci şi opt de ore de la operaţie nu avusese nici o senzaţie specială. Nici ca aspect pielea sintetică nu se deosebea de cea naturală. Totuşi numai faptul că ştia ce i se întîmplase în timpul operaţiei îi crea senzaţia stranie şi teribil de neplăcută că trupul său se contopise cu o fiinţă străină. Medicul care îl îngrijea în mod special îi spusese, cu vădită satisfacţie, că pînă atunci nici un om nu suferise o atît de masivă înlocuire a pielii naturale cu cea sintetică.

— Sînt deci un om sintetic!

— Să nu exagerăm! replicase medicul, rîzînd. Ca să meriţi o atît de interesantă titulatură ştiinţifică ar trebui să ai sintetică nu numai pielea, ci şi jumătate, cel puţin, din muşchi, oase şi organele interne. Abia atunci ai putea să te mîndreşti, într-adevăr, cu titlul de „om sintetic".

— Mulţumesc, prefer să rămîn modest, mormăise Sav.

Acum, întins în fotoliul de un alb mat, odihnitor, îşi privea fix palmele. Dar îşi dădu deodată seama că face asta numai dintr-o obişnuinţă devenită, după operaţie, tiranică. De fapt, pielea sintetică ajunsese să-i fie atît de familiară încît nu-i mai provoca senzaţiile dinainte. Se simţi parcă eliberat, îşi simţi eliberate roiurile de gînduri, pînă atunci înrobite de unul singur, atotstăpînitor. „Azi e Ziua Preamăririi Omului!" — îşi zise şi parcă pentru prima oară de la accident simţi că trăieşte din nou într-un timp bine delimitat. Într-adevăr, era sărbătoare, Ziua Cinstirii Omului, cînd, în memoria marilor conducători, savanţi, artişti, se organizau nenumărate manifestaţii publice. Îşi aminti multe asemenea zile, mai ales din anii tinereţii. Pe atunci, la fel cu majoritatea semenilor săi, îşi îndrepta gîndul spre un Om din milenara istorie a umanităţii, spre un Om pe care îl admira în mod deosebit. „Astăzi către cine să-mi îndrept gîndul? Ia să-mi reamintesc favoriţii din tinereţe!".

Dar, în locul unui nume, în memorie i se contură o imagine cu aspect de stampă foarte veche, o imagine zărită cine știe cînd, reprezentînd un om pe rug. „Giordano Bruno! De ce mi-am amintit tocmai de el? Nu știu ca în tinerețe să fi făcut parte dintre aleșii mei". La un moment dat imaginea se animă parcă; flăcările începură să dănțuiască în jurul omului pe care trebuiau să-l mistuie și Sav avu brusc cutremurătoarea senzație că el era cel de pe rug. Ca și cînd s-ar fi agățat de o salvare, ochii căutară cu febrilitate palmele și acum prezența pielii sintetice îl liniști în oarecare măsură.

„Mă mai obsedează Occidentul" — își zise. Vru să șteargă din minte imaginea cu aspect de stampă cu care se contopise parcă, pentru cîteva clipe, pînă la durere, dar nu reuși. Deodată flăcările din închipuire căpătară proporții gigantice, și Giordano Bruno apăru dintre ele îmbrăcat în cel mai perfecționat costum de protecție. Stîlpul de care fusese legat se transformă într-o cosmonavă. Străvechiul om de știință trecea prin peripețiile prin care trecuse el, Sav, în timpul salvării unei nave astrale atrase tot mai mult spre infernul de foc al unei stele. Astronauții, blocați în interior, în imposibilitate de a se salva cu microrachetele, lansaseră semnale de alarmă, care fuseseră recepționate de o cosmostație de salvare. In ajutorul lor venise Sav și, în timp ce executa operațiile exterioare de deblocare a trapei, se legase de navă, așa cum era legat acum Giordano Bruno.

„O să te arzi, bătrîne, ca și mine! O să te arzi cu tot costumul tău ultraperfecționat! Măcar de-ai avea norocul pe care l-am avut eu; să termini ce trebuie terminat. Pe urmă poate or să te aducă aici. Au destulă piele sintetică și pe cuvînt că e mai frumoasă decît cea naturală".

Giordano Bruno și flăcările care îl îmbăiau pieriră brusc. Pentru o clipă lui Sav îi păru rău. Pe urmă își zise însă îndîrjit: „Gata! Nu trebuie să mă mai gîndesc la toate astea! Mai bine fii atent la nervi, Sav, băiete... Pare-se că s-au cam pîrlit..."

Ca să-și schimbe definitiv direcția gîndurilor, apăsă butonul de pe speteaza fotoliului și în încăpere se închegară fulgerător imaginile unei emisiuni televideo. Erau peisaje dintr-o planetă recent descoperită. Filmul se termină curînd și crainicul (de data asta un om, nu crainicul-robot) anunță:

— Peste șaizeci de secunde e „Ora luminii depline". (Așa denumise un poet ora 12 din Ziua Cinstirii Omului și denumirea se oficializase.)

In ritmul bătăilor unui metronom, stația începu să transmită primele note din „Imnul Pămîntenilor". Imagini reprezentînd oameni celebri se succedau, printr-un ingenios montaj, în așa fel încît aveai senzația că un chip se naște din altul.

„Eroism... O noțiune cu sensul evoluat de-a lungul vremii aproape pînă în esență —, se trezi Sav gîndind. Intr-o formă primară, noțiunea aceasta era strîns legată de forța fizică, de capacitatea unora de a-și îngenunchea semenii, de cruzimea lor. Apoi... Cred că abia în epoca socialismului noțiunea de eroism a căpătat valențe noi, profund umane, atunci cînd a apărut atît de omenescul titlu de «Erou al muncii». E mult mai greu să găsești în tine forța de a lupta cu îndoielile, cu nereușitele într-o cercetare științifică

care durează ani și ani decît să-ți riști viața cîteva ore coborînd în craterul unui vulcan gata să erupă... Cu toate că și riscarea conștientă a vieții pentru scopuri fundamentale, nobile este, obiectiv vorbind, un act de eroism, acordînd poate noțiuni, în acest caz, ceva mai mult din vechile ei sensuri. Interesant e că această formă de eroism, care include riscul vieții, a atras în mod deosebit tineretul și-l atrage încă... De fapt... e explicabil ; spectaculosul a fermecat totdeauna tinerețea... Dar după ani..."

Monologul acesta interior, prin care, poate în mod inconștient, voia să se pregătească pentru „Ora luminii depline", fu întrerupt brusc. Din imaginea tele țîșniră razele orbitoare ale unui puternic soare de vară. După cîteva secunde, izvorînd parcă din lumina solară, se închegă chipul brăzdat de riduri al unui bătrîn, pe care scînteiau însă niște ochi de o fascinantă vioiciune. Era președintele „Comitetului pentru decernarea titlului de Erou al Umanității Terestre", un savant celebru.

— Vă salut, pămînteni ! E „Ora luminii depline". Ca în fiecare an, comitetul pe care îl prezidez a acordat titlul de erou după numeroase consultări cu oameni ce locuiesc pe Terra sau pe alte planete, pe stații intergalactice sau nave cosmice pornite în lungi călătorii. Titlul a fost conferit...

Rosti întîi numele unui savant care, după cercetări de peste douăzeci și cinci de ani, reușise să afle noi taine ale antimateriei și să le sintetizeze în legi pînă atunci necunoscute. Și unui poet i se acordase titlul, unui poet care, în pragul bătrîneții, se îmbarcase pe o navă intergalactică cu dorința de a cînta cît mai veridic faptele noilor Columbi cosmici.

La un moment dat, președintele își întrerupse însă expunerea atît de curgătoare și, după o scurtă pauză, rosti cu glasul parcă puțin schimbat :

— Peste două luni se împlinesc patruzeci de ani de la înființarea primei cosmostații de salvare. Ar fi inutil să amintesc cîți oameni datoresc viața „salvatorilor-cosmici" (și eu mă număr printre datornici), ar fi inutil pentru că toate acestea sînt binecunoscute...

Sav asculta cu o extremă atenție și fiecare cuvînt îi mărea neliniștea, învecinînd-o cu teama.

— Comitetul nostru a fost în unanimitate de acord să decerneze titlul de erou celor trei oameni care au format personalul primei stații cosmice de salvare. Doi dintre ei, Ree Ia și Venin Raad, au pierit în timp ce-și făceau datoria. Li se decernează titlul „post-mortem". Pe cel de-al treilea pionier-salvator ne bucurăm însă că-l avem în mijlocul nostru, la fel de neobosit ca acum patruzeci de ani. Este Sav Ațiu, care, pe lîngă nenumăratele misiuni de salvare, a dus și o susținută activitate pentru dezlegarea tainelor așa-ziselor „Zone mute și oarbe" din Cosmos. Meritele sale științifice...

Sav nu mai înțelese nimic din restul cuvintelor, nici nu le mai auzi măcar. I se anesteziaseră parcă toate simțurile. Buzele i se mișcau, dar nu reușeau să scoată nici un sunet. În schimb, în creier i se rostogoleau, tăvălug, cîteva cuvinte : „Asta nu se poate ! Asta nu se poate !" Peste cinci minute, reporterul care veni să-i ceară un interviu se trezi în fața unui om derutat, speriat chiar. Totuși

nu șovăi să pună una dintre clasicele întrebări — „clasice" prin vechime ! — ale ziariștilor :

— Cum ai primit vestea că ți s-a decernat titlul ?

Sav își fixă ochii asupra lui atît de absent încît reporterul avu senzația că vorbește unui orb și surd. Dar cum medicii îl încredințaseră că pacientul se simte perfect, repetă întrebarea cu un ton mai insistent. De data asta, Sav tresări, fața i se crispă și cuvintele i se rupseră de pe buze cu vădite eforturi.

— Eu... În cazul meu... Riscul pe care îl implică o meserie cum e a noastră nu înseamnă eroism... De asta trebuie să refuz...

— Să refuzi titlul ?! îngînă reporterul buimăcit.

— Sînt obligat, înțelegi ?! O-bli-gat !... Te rog să transmiți asta oamenilor...

Vestea stîrni senzație. Era pentru prima oară cînd cineva refuza înalta distincție. Se anunțase că Sav va da o explicație în cadrul unei emisiuni tele care trebuia să aibă loc la ora douăzeci și unu. Și în seara Zilei Cinstirii Omului milioane de pămînteni zăriră chipul unui bărbat trecut de mijlocul vieții, un obraz parcă cioplit, pe care îl însuflețeau doar tainice umbre și lumini, așa cum poate fi aparent însuflețit chipul unei statui printr-un savant joc al luminii proiectoarelor. Privindu-l, ai fi fost tentat să spui că ai în față un om deplin stăpîn pe sine, dacă ochii pierduți parcă în adîncul orbitelor n-ar fi trădat o nesiguranță născută din gînduri chinuitoare. Totuși vocea lui Sav, dorind parcă să contrazică ochii, sună cît se poate de calm :

— Vă sînt dator o explicație, începu el. Adică... nu atît o explicație cît o mărturisire. E o datorie foarte veche pe care n-am avut pînă acum curajul s-o plătesc. Astăzi cinstea pe care mi-ați acordat-o a marcat însă scadența definitivă... Voi încerca să fiu cît mai concis și mai ales cît mai obiectiv... Voi încerca... De mult, cu aproape treizeci de ani în urmă, am iubit o fată, rosti apoi cu aceeași voce prea calmă și uniformă ca să nu trezească bănuiala că era doar masca sub care căuta să ascundă o mare emoție. Era o fată frumoasă, în accepția cea mai deplină a cuvîntului. Vă gîndiți poate că spunînd aceasta calc de la bun început promisiunea de a fi obiectiv. Atunci ar trebui însă să fie suspectați de lipsă de obiectivitate toți cei care o zăreau, bărbați sau femei, pentru că nu cred ca vreunul să nu se fi simțit aproape șocat de neobișnuita și strania frumusețe a Lionei. Am cunoscut-o...

Mulți dintre cei care vizionau emisiunea de televiziune avură senzația că vorbele lui Sav se transformă în imagini puternic evocatoare ale unor locuri, oameni și întîmplări vechi de aproape treizeci de ani. Nu, nu le venea de loc greu ascultătorilor să-și închipuie...

Uriașul amfiteatru al Palatului Tinereții. De pe cele două estrade ridicate față în față pe coloane spiralate de sticlă, din interiorul cărora se revărsa lumina în două nuanțe diferite, una tinzînd spre portocaliu, cealaltă spre mov, se înfruntaseră, timp de aproape trei ore, două concepții despre dragoste. Discuțiile fuseseră

animate, la ele participaseră, în afara referenţilor principali, foarte mulţi dintre tinerii spectatori, precum şi oameni mai vîrstnici, invitaţi de onoare sau simpli musafiri ai Palatului Tinereţii. Totdeauna erau animate „adunările discuţiilor libere", în care se dezbăteau cele mai diverse probleme ştiinţifice sau filozofice.

Sav rămăsese un consecvent participant al acestor adunări şi după terminarea studenţiei şi chiar acum, cînd împlinise treizeci şi doi de ani. Uneori nu putea fi de acord cu părerile tinerilor participanţi la discuţii, i se păreau prea demonstrativ avangardiste, mai ales cînd era vorba despre concepţii cu privire la filozofia vieţii cotidiene. Totuşi nu luase niciodată cuvîntul. Se socotea, mai mult chiar decît îl socoteau ceilalţi, un om retras, timid. În ultima vreme i se năzărise chiar că la cei treizeci şi doi de ani pe care îi avea începuse să nu-i mai poată înţelege, aşa cum ar fi trebuit, pe tinerii de optsprezece sau douăzeci de ani. „Altă generaţie, alte idei... Poate că unele dintre ideile mele li s-ar părea învechite celor mai mulţi dintre ei... De aceea n-ar avea sens să mi le expun..." Sav era un taciturn, însetat însă să asculte discuţii furtunoase, un om „închis", dar dornic de a se afla în mijlocul multor oameni, mai ales tineri. Socotea că face parte dintre cei pentru care „viaţa intimă" n-are nici o importanţă, dintre cei care sacrifică absolut totul pentru ştiinţă — fizica, în cazul său —, căreia i se dedicase. Cunoştea mulţi savanţi cu o uriaşă pasiune pentru ştiinţă, dar despre viaţa lor particulară ştia foarte puţine lucruri sau chiar nimic şi nici nu încercase să afle, pentru că îi plăcea să şi-i închipuie drept nişte „savanţi absoluţi", fără „preocupări parazitare", cum ar fi, de pildă, dragostea. Şi el îşi impunea să se socotească tipul „savantului absolut", pentru care dragostea nu poate însemna decît o „activitate deconcentrantă". Succesele pe care le obţinuse în ştiinţă îl îndreptăţeau să aspire la titlul de „savant", cît despre adjectivul „absolut," în înţelesul pe care i-l acorda el, gîndea că o să şi-l poată adăuga fără prea mari eforturi, datorită felului său „firesc" de a fi. Cînd aflase că subiectul discuţiilor din ziua aceea este „Dragostea, un sentiment etern" voise să nu mai intre în Palatul Tinereţii. Pe urmă se răzgîndise însă, spunîndu-şi: „La urma urmei, am nevoie de o destindere după atîtea ore de muncă şi e ştiut că o comedie te poate destinde mai bine ca orice!" În spatele acestei ironii se ascundea, de fapt, curiozitatea de a afla cum se poate discuta în public despre un sentiment atît de intim.

Cele două tabere ale vorbitorilor n-au avut de data aceasta nici o divergenţă „de fond". Părerile diferite se refereau mai ales la „felul de exprimare a dragostei", la „mijloacele de a păstra prospeţimea acestui sentiment", la „problema lucidităţii în dragoste", dar de negat, sau de minimalizat importanţa dragostei, nici gînd! E drept că părerile care se exprimau — uneori „noutăţi" de mii de ani cunoscute, debitate însă cu tonul marilor descoperiri — ar fi putut să pară, în oarecare măsură, chiar ridicole dacă pasiunea, sinceritatea vădită a celor care luau cuvîntul n-ar fi anulat o asemenea impresie. Faptul că nu numai tinerii, ci şi cîţiva oameni mai vîrstnici care participaseră la discuţii nu se sfiiseră să dea exemple din propria lor experienţă în dragoste născuse pentru Sav o întrebare: „Sînt făţarnici sau uşuratici de

pot vorbi cu atita dezinvoltură; ori sentimentele lor sînt, într-adevăr, atît de puternice incit suportă să fie mărturisite în gura mare ? !" Întrebarea il mai tulbura cind, după terminarea adunării, ieşi din amfiteatru printre ultimii. În uriaşul hol circular, tinerii, adunaţi în grupuri, continuau discuţiile din amfiteatru la un mod mai intim. Sav se apropie de un grup, atras tocmai de glasul ridicat şi teatral al unui tînăr uscăţiv, cu ochi mongoloizi şi păr lung, cînepiu, ce dădea impresia că ar fi o perucă rudimentar confecţionată. Mişcările lui repezi, frînte, erau într-un total dezacord cu expresia ochilor sau, mai precis spus, cu lipsa lor de expresie. Păreau nişte ochi de sticlă, însufleţiţi doar de lumina exterioară. Alături de el, o fată şi un băiat, amîndoi de vreo şaptesprezece ani, îl ascultau cu admiraţie demonstrativă, foarte contrastantă faţă de zîmbetele evident ironice ale celorlalţi din grup.

— ...şi va ajunge omul la voluptatea pur spirituală a dragostei, cînd plăcerile cărnii vor fi socotite înjositoare. Acea dragoste, căpătînd sensuri sublime, va fi cu adevărat pe deplin „umană".

Sav înţelese că uscăţivul era un reprezentant al curentului „dragostei pur spirituale", unul dintre curentele ultraavangardiste cu şanse nule de supravieţuire.

— De ce n-ai luat astăzi cuvîntul în adunare, Moon, îl întrebă cineva pe predicator. Se dezbătea doar problema fundamentală a „filozofiei" tale.

— Oamenii, în marea lor majoritate, sînt, conştient sau inconştient, tributari conservatorismului, nu primesc cu uşurinţă ideile prea înaintate. Ideile înălţătoare, îndrăzneţe se transmit mai uşor, mai convingător, direct de la om la om, decît prin discursuri publice.

— Ba te temi că ideile tale sînt uşor de combătut, te temi să nu devii ridicol în mod public. Oamenii vor să aibă copii, Moon, copiii lor, nu fabricaţi sau semifabricaţi de ştiinţă, chiar dacă ştiinţa ar ajunge la această performanţă.

— Concepţie depăşită, „mărunt familistă". Omul viitorului trebuie să se ridice...

Continuînd să vorbească repede, cu o uşurinţă care trăda mai curînd o lecţie învăţată papagaliceşte decît talent oratoric, Moon arunca priviri tot mai dese spre Sav.

„Îşi închipuie poate că a găsit în mine un viitor adept, pentru că nu mă vede zîmbind ironic — se enervă Sav. Cap pătrat! Tot ce susţine nu-s decît aberaţii, nişte prostii evident antiştiinţifice.

— M-am întrebat adesea dacă ar fi posibil ca un bărbat de pe planeta noastră să se îndrăgostească de o femeie dintr-o altă lume, continuă patetic uscăţivul predicator al „dragostei pur spirituale". Am ajuns la convingerea că s-ar putea, chiar dacă femeia aceea ar avea o altfel de constituţie fizică decît a pămîntenelor. Sînt convins că, deşi în imposibilitate de a se „iubi" trupeşte, animalic, cei doi ar ajunge la o dragoste de mari profunzimi, de fapt la dragostea esenţială, purificată de dorinţe înjositoare, atingînd pragul sublimului prin...

— Deocamdată văd că tot după o fată de pe bătrîna noastră Terra iți lunecă ochii, Moon, il apostrofă un băiat din grup, arătind cu capul în direcția lui Sav.

Intorcîndu-se, Sav înțelese că toate privirile „predicatorului", care crezuse că se îndreptau spre el, o căutaseră pe fata ce stătea la un pas în spate.

— Se pare, stimate Moon, că nu ești de loc atît de imun în fața „ispitelor fizice", cum încercai să ne convingi. Ce e drept, în cazul acesta e și o „ispită" tare greu de învins, spuse un alt băiat, privind-o fascinat pe tînăra de lîngă Sav, așa cum o priveau, de altfel toți ceilalți din grup.

Vădit jenată, fata se depărtă repede.

— Ți s-a părut poate că zărești un înger coborît din al zecilea cer, Moon, spuse cineva, cu care ai putea pune în practică înălțătoarea teorie a „dragostei pur spirituale".

Toți tinerii din grup începură să rîdă, pînă și cei doi „adepți" ai lui Moon. Numai Sav nu rîse, pentru că, de fapt, nici nu auzise ironia. Toată atenția lui zburase brusc spre fata care se depărtase. Se trezi pornind pe urmele ei, fără să-și dea bine seama ce face. O ajunse pe platforma de aterizare și urcară în același aerobuz. Din scurta privire pe care fata i-o aruncă își dădu seama că il recunoscuse. Speriat parcă, se depărtă de ea cît mai mult, ajungînd pînă lîngă ușa de coborîre. Era hotărît să nu mai întoarcă nici o clipă capul. Dar hotărîrea i se zdruncină curînd. Avea senzația că privirea fetei ii arde ceafa. Nemaiputînd să se stăpînească, se întoarse și-i întîlni, într-adevăr, privirea. „Ce frumoasă e!" Gîndul acesta, care abia acum se închega pe de-a-ntregul, ii creă senzația că-l pîndește un pericol necunoscut, ascuns poate în ochii aceia prelungi, umbriți, cu sclipiri amețitor de schimbătoare. „Cobor la prima stație!" — își propuse. Nu coborî însă nici la prima și nici la următoarele. Dar capul nu și-l mai întoarse. Încremeni în apropierea ușii, fără să știe ce urmărește. N-ar fi putut aprecia nici cu aproximație de cît timp zburau cînd auzi din spate, în imediata lui apropiere, o voce bine timbrată, întrebînd :

— Te rog să-mi spui ce părere ai avut ?

Înainte de a-și întoarce privirea, Sav știa că fata din Palatul Tinereții îi pusese întrebarea.

— La ce... la ce te referi ? reuși să îngîne.

— La discursul lui Moon...

Aerobuzul ateriză înainte ca Sav să poată răspunde și fata coborî fără să-și ia rămas bun. Asta ii permise să presupună că aștepta s-o urmeze. Coborî și pășiră alături pe o cărăruie asfaltată. Era o noapte invadată de lumina Lunii. Mirosea a pămînt umed, a fîn, un miros care il amețea puțin pe citadinul Sav, pe fizicianul care își petrecea nenumărate ore în laborator.

De o parte și de alta a cărăruii își întindea larg aripile cîmpia. În față, la vreo două sute de metri, sclipeau, nu prea puternic, lumini.

„E un cătun solar... își zise Sav. Mulți socotesc o fericire că locuiesc în aceste microorașe zvîrlite parcă la întîmplare pe cîmpie, pe dealuri sau pe cine știe ce povîrniș de munte. Și poate că au dreptate...

Se gîndea la toate acestea cu un scop precis; ca să nu mai simtă jena care începuse să-l stăpînească. Nu știa ce să spună, aștepta ca fata să reia discuția, dar ea tăcea. După o vreme îndrăzni s-o privească aproape pe furiș. Ridicată spre Lună, fața fetei părea o ireal de frumoasă mască de argint. Sav avu din nou sentimentul că ar trebui să fugă, ca să scape de un pericol necunoscut, și poate că ar fi făcut-o chiar dacă fata n-ar fi rostit:

— Acolo, pe Lună, se află cineva care îmi e foarte, foarte drag...

„Acum o să-mi spună că e vorba de bărbatul pe care-l iubește. Cochetează sau poate că vrea să mă umilească și să mă pedepsească în felul acesta pentru că am venit după ea... Dar, la urma urmei, nu eu i-am vorbit primul! Poate că vrea să se joace, așa cum se joacă pisica după ce a prins șoarecele. Numai că eu nu sînt șoarece și..."

Nu apucă să-și termine gîndul, că o auzi continuînd:

— Tata... lucrează la uzina lunară III de prelucrare a uraniului... E un om strașnic tata. Crede-mă!

Sav simți o mare ușurare și se trezi rîzînd.

— De ce rîzi? îl întrebă ea, surprinsă.

Rîsul se frînse brusc.

— Așa... Fără nici un motiv precis... E caraghios... Iartă-mă...

— Pentru ce să te iert? Nu mi se pare nimic caraghios. Îmi plac oamenii care rîd cu ușurință... poate tocmai pentru că nu fac parte dintre ei.

„Și eu cu atît mai puțin!" gîndi Sav, dar nu fu în stare să-și rostească tare gîndul, deși ar fi vrut.

— Nu mi-ai răspuns însă la întrebare: ce părere ai despre teoriile lui Moon?

— Prostii!

— Mda... Așa le socotesc și eu... sau, în orice caz, exagerări duse pînă la limitele absurdului. Totuși, întrebarea aceea pe care zicea că și-a pus-o... Oare ar fi în stare un bărbat de pe planeta noastră să se îndrăgostească de o femeie a altei lumi, dacă ar ști că dragostea lui nu s-ar putea niciodată împlini... trupește?

— E o întrebare fără sens! Deocamdată legătura cu alte ființe raționale a rămas de domeniul fantasticului. Deci întrebarea e pur și simplu absurdă și orice răspuns am încerca să dăm ar fi la fel de lipsit de sens.

— Permite-mi să te contrazic. Ar putea să aibă totuși un sens dacă ne-ar ajuta să micșorăm cît de cît uriașul semn de întrebare care a fost și a rămas dragostea.

— E un semn de întrebare pe care nu l-am folosit niciodată în ortografia vieții mele.

— Poate că l-ai transformat într-unul de exclamare.

— Nu ! pur şi simplu l-am exclus.

Fata îl privi îndelung, apoi îl întrebă cu voce coborîtă :

— Vrei să spui că n-ai fost niciodată îndrăgostit ?

— Exact.

— Se poate... Nici eu... Dar n-o să susţii că n-ai dorit... că nu doreşti să fii !

— Şi totuşi ăsta este adevărul !

— Nu te cred ! Acum am impresia că eşti la fel de prefăcut ca şi Moon, deşi poate nu-ţi dai seama, aşa cum probabil nu-şi dă nici el, sau nu vrea să-şi dea seama. Eşti mult prea tînăr ca să nu doreşti să...

— Ba nu sînt de loc „mult prea tînăr" şi, afară de asta, nu chiar toţi tinerii sînt obsedaţi de „uriaşul semn de întrebare al dragostei". Se găsesc semne de întrebare mult mai importante care cer răspuns. Şi pe mine aceste „semne" mă interesează.

Sav vorbea cu o îndîrjire pe care ar fi vrut s-o socotească fermă convingere, dar care rămînea numai îndîrjire.

Fata îl privi îndelung, de parcă ar fi dorit să-i ghicească gîndurile, apoi îl întrebă cu o voce în care se topeau curiozitatea, enervarea şi poate o picătură de cochetărie :

— Atunci... de ce ai coborît după mine ?

Întrebarea era aşa de directă şi de firească încît lui Sav îi fu imposibil să răspundă imediat. Asta îl enervă şi cînd vorbi, în sfîrşit, glasul sună rece, duşmănos aproape :

— Îmi puseseşi o întrebare... Şi pentru că ai coborît... N-ar fi fost politicos...

— Aşa... rosti fata, cîntînd cuvîntul şi căutînd poate, în felul acesta, să-şi ascundă surpriza neplăcută. Atunci... răspunsul l-ai dat... de fapt... nici nu l-ai avut... aşa că...

— Perfect logic ! Bună seara.

Sav vru să plece, dar se răzgîndi şi mai rămase cîteva clipe ca să spună rar, apăsat, răutăcios :

— Eşti foarte frumoasă, neobişnuit de frumoasă şi în acelaşi timp conştientă, mult prea conştientă de asta. Recunosc : pentru moment am fost impresionat de frumuseţea ta, ca de orice lucru neobişnuit. Dar „momentul", fie el chiar artificial prelungit, ca în cazul de faţă, rămîne totuşi... un moment ! Bună seara.

Întorcîndu-se brusc, porni spre staţie. Deodată o auzi strigîndu-i :

— În fiecare zi cobor aici în jurul orei nouăsprezece.

Sav încremeni locului, apoi o rupse la fugă şi năvăli în aerobuzul care tocmai se pregătea de decolare.

Pe Liona n-a mai văzut-o apoi aproape un an. Îşi impunea să nu se mai gîndească la ea, dar nu reuşea. O vreme nu s-a mai dus la Palatul Tinereţii, ca nu cumva s-o întîlnească, apoi a început să frecventeze iarăşi „adunările discuţiilor libere" chiar mai des decît înainte, tocmai pentru că spera s-o revadă, deşi n-ar fi recunoscut asta pentru nimic în lume. Ca să se „imunizeze" a încercat şi altă metodă ; îi făcea Lionei — pe care pe atunci nici nu ştia cum o cheamă — un portret moral foarte defavorabil : „E, desigur, o

îngimfată, o cochetă căreia îi place să-i vadă pe toți bărbații tîrîndu-i-se la picioare. O femeiuscă și atîta tot, deși neobișnuit de frumoasă, care ar fi o adevărată pacoste pentru un om de știință. A strigat atunci după mine numai din dorința de a mă vedea umilindu-mă, așteptînd-o. N-o să aibă însă niciodată această satisfacție, își zicea, încercînd să se socotească ferm hotărît. Adevărul e însă că dacă ar fi știut în ce stație coborîse cu Liona n-ar fi putut să se stăpînească și ar fi așteptat-o. Dar cînd fuseseră împreună în aerobuz și după ce se despărțiseră zburase fără să știe încotro. Și ca să ia la rînd toate stațiile microcartierelor și să aștepte în fiecare zi la orele nouăsprezece ar fi fost o adevărată nebunie. Nu i-ar fi ajuns nici doi ani. O vreme l-a tentat totuși și această soluție... Trecuse aproape un an de cînd o întîlnise pe Liona și îi era cu neputință s-o uite. Își amintea chipul ei cu o claritate aproape nefirească după atîta vreme. Și-o amintea mai ales așa cum arăta pe cîmp, în lumina lunii. Cîteodată se gîndea că totul nu fusese decît o farsă a imaginației.

În vremea aceea se pregătea prima expediție spre una dintre „zonele mute și oarbe" ale Cosmosului. Cei peste patruzeci de membri — printre care și Sav — se strînseseră într-o sală a „Căminului Cosmic". Își făcu apariția și eminentul profesor Ravat, conducătorul expediției. Vocea lui cu vibrații de clopot trezi ecourile sălii :

— Dați-mi voie să vă prezint pe cea mai tînără membră a expediției noastre, pe Liona, specialistă în astrocomunicații și astroarheologie, cea mai bună studentă pe care am avut-o în ultimii ani.

Intrarea Lionei stîrni un murmur de admirație, provocat, desigur, mai mult de frumusețea decît de calitățile ei științifice pe care Ravat le prezentase cu atîta entuziasm.

Apariția fetei avu asupra lui Sav un efect contradictoriu ; peste o uriașă bucurie se suprapuse imediat senzația — pe care o mai încercase în fața ei — că îl pîndește o mare primejdie. Și senzația aceasta se întări, înăbușindu-i parcă complet bucuria, cînd o auzi pe vecina sa de scaun, Aran, medicul expediției, spunînd :

— Superbă fată ! Un exemplar care ar reprezenta în mod strălucit umanitatea terestră în fața oricărei alte umanități.

— Să nu uităm că noțiunea de „frumos" e foarte aproximativă în cazul unor umanități despărțite de mulți ani-lumină, replică Sav cu o îndîrjire care o uimi pe Aran. Apoi vocea de stentor a profesorului Ravat concentră atențiile spre o singură direcție :

— Iată-ne adunați pe toți cei care timp de cîteva luni ne vom vedea zilnic, vom purta zilnic discuții pașnice sau furtunoase, în contradictoriu, pentru că sper din toată inima că vor exista și asemenea discuții. Celor veseli și simpatici le cer să rămînă veseli și simpatici, celor mai „închiși" și, eventual, mai puțin simpatici, nu le

cer să-și schimbe firea, ci doar să nu devină antipatici. Cred că e una dintre condițiile...

Abia acuma il zări Liona pe Sav. Buzele ei bine conturate, pe care sîngele le colora cu dărnicie, schițară un zîmbet de plăcută surpriză. Dar Sav nu apucă să-i vadă zîmbetul, deoarece, de îndată ce sesizase că privirea fetei se va opri asupra lui, își fixase ochii pe stiloul policolor pe care il juca în palmă. Și așa rămase pînă la sfîrșitul adunării, cînd auzi alături vocea pe care n-o putea uita de aproape un an :

— Îmi pare bine că ne-am intîlnit din nou.

Țîșnind în picioare, de parcă ar fi fost gata să o ia la fugă, Sav îngînă :

— Și mie.

Liona il privi lung și zîmbetul i se topi.

— Nu se prea vede. Probabil că ești încă supărat.

— De ce-aș fi ?

— Pentru că atunci cînd ai susținut că nu te preocupă de loc problema dragostei am spus că ești un prefăcut. Acum cred însă...

— Nu prea mă interesează ce crezi în privința aceasta. Dacă ții neapărat să discutăm, putem găsi un subiect mai interesant...

Milioanele de oameni care urmăreau în fața ecranelor de televiziune destăinuirea lui Sav se văzură nevoiți să facă un efort ca să audă o frază rostită în șoaptă, ca un gînd ajuns pe buze fără voie :

— De fapt, chiar în clipa cînd o jigneam mi-am dat pe deplin seama cît sînt de îndrăgostit... Apoi vocea lui Sav crescu, căpătînd iarăși tonul acela neutru cu care povestise pînă atunci : Liona mi-a întors spatele. Era firesc... Eu am hotărît iarăși să-mi înăbuș cît mai curînd dragostea care nu putea să fie — așa mă încăpățînam să susțin — decît o piedică în calea aspirațiilor mele „majore". Timp de trei luni abia dacă am schimbat cu Liona cîteva cuvinte. Atitudinea mea față de ea, aproape fățiș dușmănoasă, nu putea să rămînă neobservată. Nimeni nu m-a întrebat însă care era motivul comportării mele, nimeni nu mi-a făcut o aluzie măcar... Adică... într-un anumit fel...

— M-am gîndit că ar fi probabil foarte util să cercetăm simultan centura de perturbații audiovideo din jurul stelei J 14. De asta cineva trebuie să treacă de acest brîu și să se instaleze pe unul dintre sateliții ale căror orbite sînt în bună parte apropiate și aproximativ paralele cu marginile centurii de perturbații.

Toate acestea i le spunea lui Sav, profesorul Ravat, după aproape trei luni de la plecarea expediției de pe Terra. De două

săptămîni se aflau în imediata vecinătate a centurii de perturbații, pătrunseseră de cîteva ori și în interiorul ei, făcuseră minuțioase cercetări, dar ajunseseră la o singură concluzie: tainele pe care voiau să le dezlege erau mult mai de nepătruns decît își închipuiseră.

— M-am gîndit să fac propunerea ca tu să pleci spre J. 14.

— Vă mulțumesc... vă mulțumesc mult, îngînă Sav, copleșit de neașteptata bucurie.

— În cazul acesta n-au ce căuta mulțumirile. Te-am ales numai din considerente științifice. Cînd e vorba de interesele expediției nu mi-e îngăduit să judec prin prisma simpatiilor sau antipatiilor. Și, ca să fiu sincer, deși lucrăm alături de șase ani, n-aș ști în care categorie să te trec; printre oamenii simpatici? Ar fi oare adevărat? Printre cei antipatici? N-ar fi oare exagerat?... Dar nu despre asta e vorba acum... Așadar, ești de acord să pleci?

— Desigur!

— Perfect. Îți este însă strict necesar un ajutor. Voi propune ca Liona să te însoțească.

— Liona?! Nu!

Sav scăpă exclamația aproape ca pe un strigăt.

Profesorul nu păru de loc surprins. Îl fixă însă cu o privire care îi creă lui Sav neplăcuta senzație că i se citesc chiar și cele mai ascunse gînduri. Ravat rosti apoi rar:

— Liona mi-a fost studentă și pot susține fără șovăială că e un specialist de prim ordin în astrocomunicații. Afară de asta se pare că cei trei sateliți ai lui J 14 sînt rămășițele unei planete pe care nu e exclus să fi existat viață în forme evoluate. Liona este și singurul astroarheolog al expediției. Iată motivele pentru care o propun. Dar dacă ai, într-adevăr, argumente serioase împotriva acestei propuneri te rog insistent să ni le aduci la cunoștință în adunarea unde se va lua hotărîrea definitivă.

În adunare Sav nu se opuse însă în nici un fel ca Liona să-l însoțească, deși ar fi făcut-o bucuros. Dar îi era imposibil să combată argumentele științifice pe baza cărora Ravat făcuse propunerea...

Înainte ca microracheta care trebuia să-i poarte pe unul dintre sateliții lui J 14 să-și ia zborul profesorul Ravat îi șopti lui Sav: „Vreau să-ți amintesc un lucru binecunoscut: de noi înșine este extrem de greu să fugim și în majoritatea cazurilor e și absurd". Sav nu replică nimic, de altfel nici n-ar fi avut ce. Înțelese că profesorul își dăduse seama că în spatele indiferenței sale demonstrativ afișate față de Liona se afla dragostea pe care voia s-o tăinuiască. Faptul că adevărul era cunoscut și de altcineva îl îndîrji și hotărî — pentru a cîta oară?! — să se poarte cu Liona cît mai distant posibil, reducînd relațiile lor numai la cele strict necesare misiunii științifice primite. Era o hotărîre pe care îi plăcea s-o socotească de nezdruncinat...

(SFÎRȘITUL ÎN NUMĂRUL VIITOR)

VIOREL BURLACU

alo, poliţia? arestaţi raza albastră!

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Fizicianul Richard Stone, celebrul descoperitor al elementului numit stonit, e pe cale să sintetizeze uraniul cu ajutorul prestigioasei lui raze albastre omega. La experienţa decisivă urmează să ia parte şi sir Lloyd Stephenson, preşedintele concernului „Mondial Uranium". Acesta însă este capturat de nişte necunoscuţi ; unul dintre ei, folosindu-se de cartea de vizită a financiarului, pătrunde în laboratorul savantului pe care încearcă să-l răpească ; o scurtă luptă ; dereglarea razei albastre provoacă o explozie : un trup zboară pe fereastră, altul rămîne neînsufleţit pe podea.

Poliţia primeşte un mesaj ciudat din partea Camelyei Stone, fiica savantului : „Alo, poliţia ? Arestaţi raza albastră !"

La locul atentatului sosesc comisarul Wim, detectivul Green şi sergentul Max.

Autorul din umbră al tuturor maşinaţiilor urzite împotriva lui Stone este Elvis Rowen, patronul firmei „National Uranium" ; se pare însă că tînărul ziarist George Verban a dat de un fir. Dar Rowen nu rămîne inactiv...

Mergînd fiecare pe altă pistă, poliţiştii şi ziaristul fac cunoştinţă cu necontenitele surprize ale vilei Stone.

Vedeta rapidă, pe bordul căreia Rowen se îndreaptă spre o insulă misterioasă, pescuieşte trupul narcotizat al lui Stephenson.

La comisariat se prezintă Camely Stone alarmată de răpirea tatălui ei ; ea neagă însă faptul că ar fi cerut telefonic ajutorul poliţiei. Între timp la vilă, altă Camely Stone îşi recunoaşte în cadavrul din laborator tatăl, dar dispare în momentul în care Green îşi dă seama că mortul nu este doctorul Richard Stone.

După o serie de aventuri uimitoare petrecute în vilă, eroii noştri se angajează într-o multiplă şi teribilă goană aeriano-navalo-terestră, pe urma celor două Camely Stone şi a bandei de criminali. Toate pistele duc la o insulă artificială din largul Oceanului Atlantic. Dar nu aici se găseşte dezlegarea tenebroasei enigme legate de raza albastră.

(URMARE DIN NUMARUL TRECUT)

29

Simţind că totul se răstoarnă în clipa cînd apăsase clapa fatală, Wim se consideră avansat post-mortem comisar şef. Mai găseşte totuşi vreme pentru o scurtă rugăciune şi-şi strînge puternic pleoapele. Dar presupusul cataclism întîrzie, şi Wim deschide temător ochii. Se

săvîrşise oare o minune ? Nu. Poliţistul îşi dă seama că, apăsînd clapa galbenă, transformase submersibilul într-o navă aeriană, care, smulgîndu-se din valuri, săgeta acum bezna, înfruntînd înaltul. Şocul se datorase, desigur, nepriceperii lui Wim de a controla aparatul. Ar fi trebuit, pesemne, să pregătească într-un fel ambarcaţia pentru această manevră. Nu mai are însă răbdare să caute în mulţimea sa de cunoştinţe vreun principiu de fizică adecvat situaţiei şi redresează micul reactor, reducîndu-i viteza supersonică, pentru a se putea orienta. Unde dispăruse oare fata urmărită de el ? Cerul începe să se lumineze. Soarele îşi pregăteşte răsăritul, incendiind valurile de la orizont. Spre nord se zăreşte pata minusculă a unei insule. Wim manevrează cu teamă comenzile, aşteptîndu-se la cine ştie ce nouă surpriză. Norocul însă îi surîde iar ; Wim reuşeşte să conecteze teleobiectivul şi pe ecranul de bord vede insula de parcă s-ar afla în apropiere. Un furnicar de oameni se agită de colo-colo. Poate că aici a descins şi intrusa, gîndeşte bravul comisar şi din nou face un plan de bătaie amănunţit. Păţaniile de pînă atunci îl fac totuşi prudent şi pentru prima oară îşi spune că e mai cuminte să nu acţioneze de unul singur şi să aştepte escadrila care decolase în urma lui.

Wim apropie mai mult imaginea insulei : e o mică frîntură de pămînt inundată de o vegetaţie luxuriantă ; undeva, în mijloc, e un luminiş. Acolo, în jurul unui avion, o duzină de inşi forfotesc: E vorba poate chiar de aparatul cu care se făcuse nevăzută falsa fiică a lui Stone şi-i jucase renghiul cu ceasul. Dar nici urmă de fată. O fi ascunsă în vreo casă. „Nici o clădire nu se vede însă nicăieri" — îşi notează conştiincios poliţistul în nelipsitul său carnet şi, tocmai cînd voia să adauge „nimic demn de semnalat", încremeneşte cu creionul în mînă. Se freacă la ochi, buimăcit. Imaginea e totuşi clară. Nu e o iluzie optică : o clădire iese din pămînt. Da ! Da ! Şi nu o clădire oarecare, ci însăşi vila Stone, edificiul pe care el îl căutase, scormonind zadarnic pietrişul, acolo, pe continent. Casa pe care o luase cu asalt. Totul i se pare o viziune de coşmar. E, bineînţeles, de necrezut ca o clădire să dispară într-un loc şi să răsară undeva pe o insulă la atîtea sute de kilometri depărtare, şi totuşi... Comisarul încearcă să limpezească ceva din această nouă enigmă, dar un uruit greoi îi dă de ştire că escadrila e aproape. Într-adevăr, dinspre sud, un grup de patru bimotoare zboară cu iuţeală spre el.

Wim cercetează din nou uscatul. Forfota bandiţilor se transformă în panică : desigur că văzuseră avioanele. Deci nu mai poate fi vorba de elementul surpriză. Comisarul ia legătura radio cu comandantul escadrilei. Totodată observă ca pe un fapt divers că deasupra insulei se aşterne o ceaţă albăstruie, care acoperă uscatul. Wim accelerează şi porneşte în picaj, dar „zidul" de ceaţă îl răstoarnă, năucindu-l. Spaima pune din nou stăpînire pe temerarul comisar. Nu-i în stare să priceapă ce fel de ceaţă e asta şi cum de are asemenea însuşiri pe cît de neaşteptate, pe atît de neexplicabile. Vechile poveşti cu spiriduşi reîncep să-i frămînte imaginaţia. Dar şi acum îndîrjirea lui e mai puternică decît tentaţia spre supranatural. Wim se năpusteşte

din nou spre insulă. Rezultatul e acelaşi : aparatul parcă se împotmoleşte şi e respins. Descurajat de repetatul insucces, comisarul ia înălţime, iese înaintea escadrilei, se pune în fruntea ei şi, frămîntîndu-şi creierul în căutarea unei soluţii, înconjură misterioasa cupolă de ceaţă viorie. Dar iată că fumul acela violaceu începe să se destrame treptat şi în curînd nu mai rămîne decît un abur palid şi transparent. „E momentul să atacăm" — îşi spune Wim. „Acum, cînd blestemata cupolă a dispărut". Comunică celorlalte avioane hotărîrea luată. Pregătindu-se să dea semnalul începerii ofensivei. Wim caută locul cel mai prielnic de pe suprafaţa uscatului unde să-şi descarce încărcătura de foc, dar simte că-l apucă apoplexia : insula dispăruse aproape complet. Un singur petic de pămînt, luminişul, rămăsese deasupra valurilor. Acolo, grupul de oameni se căţărase pe trupul avionului. Prea încercatul comisar este la capătul răbdării. Începe să formuleze textul demisiei pe care e decis s-o depună chiar în ziua aceea pe masa prefectului de poliţie. Îşi şterge fruntea îmbrobonată de sudoare. Deodată, din valuri ţîşneşte corpul aerodinamic al unei nave ciudate, care goneşte ca o nălucă printre cele patru bimotoare. Şi iată că omul de acţiune din Wim învinge. Uitînd de hotărîrea luată, comisarul nu mai pregetă şi se pune pe urma fugarului, ordonînd escadrilei să-l secondeze cu toată viteza. Ambalîndu-şi la maximum motoarele, cele cinci avioane reuşesc să se ţină la o distanţă constantă de nava urmărită, în care bietul poliţist avusese o fracţiune de secundă impresia că văzuse chipul sergentului Max.

Undeva, în urmă, din locul în care insula dispăruse complet în valuri, o explozie formidabilă azvîrle în aer un torent de stînci, şi o ciupercă argintie creşte din apă, făcînd parcă să se cutremure bolta limpede şi calmă a cerului.

30

În clipa în care bancheta pe care şedeau se trăsese brusc, un puţ adînc şi terminat desigur în fundul mării se căscase sub Max şi cel ce se pretindea a fi doctorul Stone. Căderea vertiginoasă a celor două trupuri nu-i lasă sergentului nici o îndoială asupra rezultatului acestei prăvăliri tragice. Şi totuşi, iată că miracolul se produce. Tălpile lui Max întîlnesc un obstacol care frînează din ce în ce mai mult viteza cu care se prăbuşeşte, de parcă s-ar fi degravifiat. Cele ce urmează i se par de-a dreptul fantastice : căderea se opreşte lent şi cele două corpuri se aşază uşor pe o lespede de marmură, sergentul îşi dă seama că ceea ce frînase căderea era trupul celuilalt. Picioarele poliţistului întîlniseră umerii fizicianului.

— Ce se-ntîmplă ? Am plutit ? îşi întreabă el salvatorul. Cum aţi reuşit să atenuaţi viteza cu care ne rostogoleam ? Am alunecat ca un fulg pe umerii dumneavoastră şi acum ne găsim aici zdraveni şi nevătămaţi...

— Am redus forţa gravitaţională, răspunde celălalt cu un surîs enigmatic pe buze. Cum am făcut-o nu mă întreba. O să-ţi explic altă dată. Şi acum să mergem. Am avut noroc că am nimerit tocmai aici. E camera-depozit prin care am adus pe

insulă aparatajul. Pe aproape există o bandă rulantă care ne va scoate la suprafață.

Și, într-adevăr, nu peste multă vreme, sergentul și însoțitorul său se află pe coasta stîncoasă a insulei. La cîteva zeci de metri, plutind lîngă țărm, se vede silueta argintie a hidroavionului cu care zburase Max. Cei doi se îndreaptă în grabă spre aparat.

— Dar e avionul meu! exclamă uimit de data asta fizicianul. Cum a ajuns aici?

— Eu am venit cu el. Am urmărit reactorul care v-a salvat.

— Să încercăm să ajungem la aparat fără să fim văzuți de ticăloșii care ne cred morți, propune omul în halat albastru.

Stîncile și tufișurile printre care sînt nevoiți să treacă le îngreunează destul de mult înaintarea. Stone, care pare să cunoască la perfecție locul, merge înainte. Cînd și cînd se ajută unul pe altul pentru a trece peste vreo stîncă sau pentru a descurca ramurile încîlcite ale vreunui desiș.

Enormii bolovani rămîn în urmă, și singurul obstacol care le mai stă în cale îl constituie tufișurile și pomii. Evadarea le e favorizată de întunericul care mai dăinuie.

— Ce facem acum, domnule Stone? întreabă îngrijorat sergentul după ce se văd instalați în avion. Nu ne putem lua zborul. Ne împiedică ceața asta albastră.

— Vom duce avionul în altă parte... Și, zicînd acestea, Stone pornește foarte încet motorul. Ascultător, aparatul se îndreaptă plutind spre nordul insulei și, după trei minute, iată-i ajunși într-un mic golf.

Un zgomot puternic îi face să-și întoarcă ochii spre cer. Deasupra insulei, patru avioane bimotoare par gata să coboare.

— Le-au venit întăriri, șoptește Stone.

— Să plecăm în timp ce ei aterizează, spune sergentul.

— Nu mai au energie, constată răutăcios Stone. Li s-a terminat rezerva de combustibil nuclear. Au consumat-o toată azi noapte. Deodată, glasul îi devine sumbru: Privește aceste cadrane pe care se zbat acele. Se apropie o explozie atomică!.. Repede, repede, să ne salvăm! mai adaugă Stone și apasă pe manșă.

Cu un șoc violent, aparatul țîșnește printre cele patru bimotoare, care, nu se știe din ce motive, renunțaseră la aterizare, și se înscrie pe direcția nord. În urmă, din inima insulei, se înalță umbra cenușie a unei ciuperci uriașe.

— Mi-au distrus insula. Aici mi-am început cercetările cînd aveam 25 de ani. Am construit-o piatră cu piatră, încăpere cu încăpere, instalație cu instalație...

— Vila era asemănătoare cu aceea de pe continent, nu?

— Mda, nu prea am imaginație. Sau poate am vrut să nu fie nici o deosebire, să mă simt peste tot la fel...

— Cine a stăpînit-o pînă acum?

— Elvis Rowen. De fapt a fost făcută cu banii lui. La terminarea facultății eram sărac; de aceea m-a ispitit propunerea lui. M-a finanțat fără să aibă altă pretenție decît să-mi valorifice descoperirile..., dar îți povestesc altă dată. Văd că sîntem urmăriți.

Max privește înapoi și vede că, într-adevăr, cele cinci avioa-

ne, deşi se ţineau la o oarecare distanţă, zburau pe urmele lor.
— Să nu ne lăsăm, spune sergentul.
— Voi încerca totul ca să nu cădem în mîinile lor. De altfel nu mai avem mult pînă la actuala mea insulă, la noile mele laboratoare...
Viteza cu care gonesc este vertiginoasă. Totuşi Max are timp să reflecteze la cele spuse de însoţitorul său. Deşi în sine povestea acestuia era emoţionantă, relatarea ei avea parcă ceva artificial. O îndoială pune din nou stăpînire pe mintea sergentului...

31

În răstimpul cît durează manevra de scufundare a vilei, Verban o urmează ca o umbră pe noua Camely Stone, povestindu-i cu lux de amănunte toate întîmplările la care luase parte împreună cu detectivul Green.
Se pare totuşi că aerul de sinceritate cu care vorbeşte reporterul o convinge pe fată, deoarece aceasta renunţă să-l mai ameninţe cu ciudatul revolver.
În cele din urmă ajung într-o încăpere asemănătoare unui garaj.
— Vom lua automobilul, spune autoritar fata, scoţînd husa care acoperă capota, şi vom pleca pe urmele tatei.
Vehiculul are o construcţie specială. Scaunele sînt dispuse însă unul în spatele celuilalt, roţile — apropiate. E o maşină îngustă aerodinamică.

Fata stinge lumina. După cîteva secunde, afară, acolo unde susură fîntîna arteziană creată în locul vilei, o trapă se cască oblic, iar prin faţa celor cîţiva poliţişti năuciţi maşina erupe spre şosea, făcînd un ocol brusc spre stînga. Şi, înainte ca vreunul să poată schiţa vreun gest, vedenia dispare pe asfalt. Cînd îşi revin în fire e prea tîrziu. Nici zgomotul motorului nu se mai distinge. Maşina e departe, străbătînd ca o nălucă noaptea, spre nord.
Verban priveşte părul arămiu din faţa lui şi se gîndeşte la cealaltă Camely Stone, pe care în sinea sa începuse s-o îndrăgească. Acum îl macină un regret al cărui izvor nici el nu-l înţelege. Vede într-un colţ de oglindă faţa, ochii negri ai fetei. Ziaristul îşi mută privirea pe bezna de afară, parcă de teamă să nu-şi divulge gîndurile. Vocea însoţitoarei lui îl trezeşte din reverie :
— Ascultă melodia din difuzor !
Verban aude slab acorduri din boleroul lui Ravel.
— Înseamnă că trebuie să urmăm mereu nordul. Posturile noastre sînt acordate pe această melodie. Pe şosea nu ne mai putem continua drumul, fiindcă face un ocol de cîteva mile şi am pierde un timp preţios. Leagă-ţi centura şi nu te speria.
Curînd maşina pare că se repede în balustrada şoselei care coteşte primejdios. Accidentul îi pare lui Verban de neînlăturat. Nu se întîmplă însă nimic. La apăsarea unei clape, vehiculul porneşte lin în zbor planat deasupra ogoarelor care se ghicesc înşirate pe valea de jos. După cîteva minute, sub ei se vede lucind oglinda liniştită a apei. Ziaristul, la început mirat, îşi dă seama că asistă la încă una dintre fanteziile fizicianului şi nu se mai miră cînd însoţitoarea lui îi spune că maşina se

poate transforma într-o navă capabilă să înfrunte furtunile mării. Melodia din difuzor se accentuează ușor. După ce boleroul contenește, se aud acordurile unui preludiu de Liszt. În mintea ziaristului se și închează contururile unui reportaj formidabil pe care urmează să-l scrie și în care o tînără blondă avea să joace un rol de seamă. Deodată melodia se pierde, amestecîndu-se cu alte cîntece. La orizont licăresc cîteva lumini. Puțin speriată, fata scufundă în apă aparatul, care se dovedește a avea și calitățile unui veritabil submarin.

— Vom ajunge la insulă pe sub mare, spune ea. După anumite semnale, aflu că acolo nu vom fi bine primiți. Trebuie să ne strecurăm, fără să fim văzuți. E o insulă care a aparținut cîndva tatei...

Sînt la cîțiva kilometri de uscat, cînd o bubuitură zguduie ambarcațiunea. Peste insulă creștea înspăimîntător o ciupercă uriașă de culoare argintie...

— Ce s-a întîmplat ? întreabă el îngrozit.

— Insula a fost aruncată în aer, îngăimă ea, prinsă de panică. Tata era acolo. Ce s-o fi-ntîmplat cu el ? Și ce facem noi ? Să mergem mai departe spre nord sau... ?

În clipa aceea un turbopropulsor țîșnește din apă, îndreptîndu-se spre nord. Fata scoate un țipăt vesel :

— A scăpat și acum zboară dincolo.

— Dincolo ? Unde dincolo ?

— La nord... Să mergem după el..., mașina noastră are o viteză superioară avionului său. Vom ajunge desigur înaintea lui.

Și, virînd rapid, pornesc cu o iuțeală într-adevăr fantastică spre nord, lăsînd pe apă o fîșie albicioasă de spumă.

32

Elicopterul urmărit de Green cotește brusc, abandonînd pe neașteptate mica insulă, și se înscrie pe direcția nord. Aruncîndu-și o privire în jos, detectivul își poate da seama cu ușurință că acolo se întîmplă lucruri cel puțin ciudate. O cupolă de ceață viorie care învăluie uscatul îngreunează vizibilitatea. Dar un avion ce se zbătea ca un fluture prins într-un pahar îi dă lui Green de gîndit. Își propune să se înapoieze neapărat, dar numai după ce va vedea ce intenții are fata din elicopter, care luase un avans considerabil. Green își mărește și el viteza. Curînd, vede din nou silueta fetei aplecată pe manșă. Odată cu ivirea timidă a zorilor, în depărtare se conturează o bucată de pămînt. E o altă insulă, de data asta mai mică. Apropiindu-se mai mult, Green observă un adevărat aerodrom în miniatură, cu toate semnalele internaționale de aterizare puse la punct.

Elicopterul urmărit coboară ușor. Green hotărăște să facă același lucru. Socotește că e mai prudent să descindă în alt loc. Un glas puternic se aude însă în difuzor, făcîndu-l să tresară:

— Avionul la pistă, culoarul verde..., nu depășiți culoarul verde !

„Hait ! își spune înciudat detectivul. Am fost reperat. Dar fuga nu mă poate ajuta, pentru că n-aș mai afla nimic". Dacă însă fusese prins într-o cursă ? Încrezîndu-se în steaua lui norocoasă, Green aterizează docil,

urmînd indicațiile pe care le primește prin radio. Constată astfel, nu fără uimire, că avionul său e al 15-lea care aterizează pe insulă.

Din fața unui mic peron, o siluetă solitară îi face semn cu mîna. Detectivul pornește uimit într-acolo. Renunțase de mult să se mai mire de ceva, totuși fiecare clipă îi pregătea noi surprize. Silueta era a Camelyei Stone, care-l întîmpină candidă:

— Ce spaimă am tras, domnule Green, declară ea cu aparentă sinceritate. Credeam că v-au doborît. Detectivul nu mai știe efectiv ce să creadă. Cînd v-am văzut prăvălindu-vă, urmează ea cu aceeași degajare, v-am și văzut în mîinile banditților.

Ca să cîștige timp, Green se hotărăște să-i răspundă cu o întrebare:

— Dar dumneata..., dumneata de ce-ai fugit așa deodată?

— Ah, eu? răspunde șăgalnic fata. Fusesem urgent chemată aici. Trebuia să plec cu riscul de a părea nepoliticoasă.

— Și nu puteai să ne spui? Ne-ai lăsat așa...

— Într-adevăr, ar trebui să vă cer scuze. Pe ziarist unde l-ați lăsat, domnule Green?

— Lasă-l, domnișoară, în pace pe ziarist. N-avea grija lui. Spune-mi mai bine ce cauți aici dumneata? Și mai ales ce e aici?

— Aici? Ce să fie, insula tatei.

— A cui?

— A fizicianului Stone, tatăl meu.

— Și dînsul unde e? o iscodește sever detectivul, necrezînd o iotă din tot ce-i spusese tînăra din fața lui.

— Încă nu știu... Cred că e aici de vreme ce m-a chemat. Să mergem jos! Sau nu de aceea ați venit după mine? De altfel, nici n-aveați ce face. Avionul dumneavoastră era programat pe direcția pe care o urma elicopterul meu.

Spusele fetei par verosimile, dar glasul ei sună neconvingător, fals. Hotărăște totuși s-o însoțească. Mergînd în spatele ei pe caldarîmul pistei de aterizare, mintea detectivului începe să lucreze cu febrilitate. Adună cu iuțeală din memorie zeci de elemente și, chiar în clipa cînd ajung la un covor mobil ce rula spre adîncimi necunoscute, detectivul se poate felicita: dezlegase o parte a enigmei — fata ce se numea Camely Stone nu este fiica fizicianului Richard Stone...

Cei doi parcurg împreună culoarele rulante, intră și ies din numeroase ascensoare. Înaintea lor se deschide o ușă masivă. Într-o cameră circulară, plină cu fotolii, sînt adunați aproape douăzeci de oameni. Prin fumul des de țigară pe care ventilatoarele nu reușesc să-l alunge este greu să distingi mare lucru și Green rămîne derutat în pragul ușii, în timp ce fata intră cu pași fermi în încăpere. Un bărbat robust, în halat albastru, se ridică și, venind spre ea, o ia de mînă, rostind spre stupefacția detectivului, care tocmai se pregătea să întrebe: „Cine ești dumneata, domnișoară Stone?"

— Iat-o, domnilor, pe fiica mea, Camely Stone... O recunoașteți?

Profitînd de rumoarea de admirație a asistenței, Green se retrage ușor pe culoar. Noua situație pare să-i răstoarne eșafodajul presupunerilor lui. Dacă pînă acum o suspectase pe fată ca fiind o impostoare, cuvintele bărbatului în halat albastru au

ridicat enigma cel puțin la cub : 1. dacă Stone și-a recunoscut în tînăra suspectă fiica, aceasta nu poate fi o impostoare, dar există și... 2. fata nu este Camely Stone și deci cel care o recomandase îi e complice, pentru că 3. cum poate fi prezent aici doctorul Richard Stone, răpit la sute de mile de această insulă, și totuși, în cazul lui 4., chiar dacă presupusul „captiv" a sosit înaintea mea aici, înseamnă că și Verban face parte din bandă, Wim e un dobitoc, iar eu trebuie să mă apuc de creșterea vițeilor de rasă...

Zgomotul unui avion care aterizează îl smulge pe detectiv din tentaculele enigmelor. Urmînd drumul făcut cu misterioasa blondă, Green ajunge sus, la micul aerodrom incendiat de răsăritul soarelui.

Avionul aterizează. Din el coboară George Verban.

— O să cresc viței ! suspină detectivul, văzînd că din același aparat ciudat descinde acum din nou... Camely Stone. Aceeași care-l condusese adineauri în subterană. Sau era alta ? Desigur că alta. O să-nnebunesc ! își spuse Green năucit și aleargă spre cei doi.

— Uite-o pe adevărata Camely Stone, dragă Green ! îi strigă vesel Verban, făcîndu-i cu ochiul.

Întrebîndu-se dacă nu e cazul să folosească perechea de cătușe din buzunar, Green aude un alt aparat care se oprește pe pista de aterizare : e un turbopropulsor, iar din el coboară doi bărbați. Fata se repede spre avion.

— O să cresc și gîște..., mîrîie detectivul în momentul în care se întoarce spre noii-veniți.

— Ce spui ? întreabă ziaristul, tulburat de scena la care asistau.

Aruncîndu-se la pieptul unuia dintre pasagerii descinși — un bărbat în halat albastru —, fata strigă emoționată :

— Tată ! Ce bine că ai venit! Mi-a fost tare frică pentru tine...

— Uite-l pe fizicianul Richard Stone, șoptește radios ziaristul.

Într-adevăr, omul care mîngîie pletele blonde ale fetei este și el... doctorul Stone. O undă de speranță îl animă pe detectiv.

— Spune-mi, domnule Verban, nu-i așa că frații Stone seamănă-ntre ei ?

— Green ! răsună strigătul vesel al celuilalt pasager în care detectivul își recunoaște stupefiat subalternul. Sergentul Max mergea țanțoș pe pista betonată, îmbrăcat în cea mai autentică și superbă cămașă de noapte tiroleză.

33

Repezindu-se spre cei doi pasageri care descinseseră din turbopropulsor, fata cu plete aurii se aruncase în brațele bărbatului îmbrăcat în halat albastru. Îndepărtîndu-se discret, celălalt călător se apropie de Green cu mîinile întinse.

— Max, ce-i cu tine, dragul meu ? pufnește în rîs detectivul, recunoscîndu-și colegul. Te-ai costumat în stafie pentru vreun carnaval ?

— Mi-a luat cea mai bună cămașă de noapte, declară pe un ton de reproș glumeț omul care se apropie la brațul tinerei blonde.

— Dumnealui e fizicianul Stone, spune sergentul, privindu-l pe detectiv cu o căutătură semnificativă. Iar dînsul, dom-

nule doctor, e şeful meu, celebrul Silvyan Green...

Cei doi bărbaţi îşi dau mîna.

— Iată, intervine şi fata, domnul acesta simpatic este ziaristul George Verban.

— Să coborîm, domnilor. Sîntem aşteptaţi, rosteşte omul în halat albastru.

— Să-i aducem pe ei sus. Îmi îngădui, tată ? Vreau să-i arăt lui George..., adică domnului Verban, cum funcţionează instalaţiile insulei, şi, zîmbind şăgalnic, fata îl ia de mînă pe ziarist şi aleargă spre un grup de pomi. Aici răsuceşte cu uşurinţă trunchiul unui copac secular şi, în faţa micii asistenţe uluite, în dreapta pistei de decolare se iveşte din pămînt întîi o terasă, apoi încet, încet, o clădire cu două etaje. Poliţiştii şi ziaristul recunosc vila Stone rămasă undeva pe continent, la cîteva sute de kilometri.

— Vom intra noi doi întîi, spune amfitrionul, luînd fata de braţ. Ne iertaţi, dar sînt unele dificultăţi de acţionare a uşilor care v-ar stingheri pe dumneavoastră, cei neiniţiaţi. Urmaţi-ne !

Cei trei rămaşi în urmă schimbară în grabă cîteva impresii.

— Asta nu-i Stone ! şopteşte Max.

— Iar eu care aveam îndoieli asupra celui dinăuntru, replică Green ; văzînd figurile contrariate ale sergentului şi ziaristului, adaugă : Ţineţi-vă tare ! În vilă ne mai aşteaptă un Richard Stone. Pe urmă, întorcîndu-se spre Verban, continuă cu un zîmbet perfid : Ba chiar şi... vechiul dumitale amor de astă noapte ! fata care ne-a lăsat mască pe acoperiş...

— Ai arestat-o ?

— Cred că ori voi aresta întreaga bandă, ori mă voi face cowboy, încheie dur Green, împingîndu-l pe Verban în vestiar fără prea multe menajamente.

Trecînd printr-un şir de încăperi în care poliţiştii şi gazetarul recunosc uimiţi locuri abia părăsite, cei cinci ajung în marea sală unde se găsesc adunaţi oaspeţii.

Cele două perechi Stone sînt acum faţă în faţă.

Cu un ţipăt, una dintre fete alunecă şi se prăbuşeşte pe parchet. Imediat, unul dintre doctorii Stone se repede şi-i răsuceşte violent mîna dreaptă. În aceeaşi clipă, Verban îşi scoate revolverul, dar, fulgerător, Green îi pune cătuşele. În tăcerea care se lasă, zgomotul armei căzute răsună lugubru.

34

Ajuns deasupra insulei pe care aterizase turbopropulsorul, Wim cercetează cu prudenţă uscatul. După siluetele aparatelor înşiruite jos, comisarul deduce existenţa unui număr destul de mare de inamici şi-şi dă seama că singur nu poate face nimic.

Pînă acum Wim avusese de-a face cu fel de fel de răufăcători, dar de fiecare dată procedase cu aceleaşi metode care-i aduseseră rezultatele scontate. De data asta, banditii par a dispune de arme moderne, cu totul ieşite din comun. Doar cînd vede zburîndu-i alături bimotoarele poliţiei se hotărăşte Wim să reducă altitudinea. Îşi propune să procedeze cu dibăcie. Are la îndemînă 40 de poliţişti. Jos nu pare să existe un număr mai mare de bandiţi. Sfătuindu-se prin radio cu comandantul escadrilei, comisarul decide să aterizeze şi să încerce o pătrundere prin forţă, avînd

de partea lor și elementul surpriză. Televizorul de bord îi îngăduie lui Wim să examineze amănunțit insula. Nici o primejdie, nici o gură de foc nu se zărește nicăieri. Nimic nu trădează că ar fi fost observați. Wim hotărăște să descindă în partea de nord a uscatului, la cîteva sute de metri de aeroportul miniatural al insulei și apoi să năvălească asupra dușmanului, lovindu-l pe neașteptate.

Iată însă că în momentul în care primesc ordinul de coborîre, cele patru păsări de oțel ale poliției înțepenesc pur și simplu în văzduh. Doar aparatul comisarului continuă să șerpuiască înnebunit printre ele. Wim nu pricepe ce se putuse întîmpla. Escadrila pare acum formată din niște fluturi pe care un copil îi imobilizase cu un ac pe o planșă de insectar. Dar comisarul poate fi uneori un perfect organizator și un om cu sînge rece, așa că dă un ordin și imediat 40 de ciuperci albe înfrumusețează ca niște flori primăvăratice această dimineață însorită de toamnă.

Wim aterizează în inima pădun̆icii și, cu automatul strîns în pumni, se repede spre luminișul unde se grupaseră polițiștii. Îi împarte la repezeală în patru grupe și pornesc în pas alergător spre aeroport. Peste cinci minute se strîng pe locul unde era micul aerodrom. Încercările lui Wim însă nu s-au terminat. Tocmai la venirea polițiștilor, se ridică din pămînt o clădire. Comisarul rămîne încremenit. Este vila care-l urmărește și care desigur că-l va urmări de-acum înainte în toate visele lui reale : vila fizicianului Stone. Locul pistei de aterizare l-a luat lacul care, însă, aici nici nu fierbe și nici nu miroase a lavandă...

De data asta nu-i va mai scăpa nimeni din cei dinăuntru, se înfurie comisarul și, uitînd de orice prudență, ocolește în fruntea polițiștilor clădirea.

Ajung în fața vilei. Ușa de la intrare se închide în urma unei siluete în care Wim ar putea jura că l-a recunoscut pe Green. Polițiștii năvălesc pe scară, spre mirarea lor, ușa principală nu le opune nici o rezistență. Viteјii băieți ai lui Wim trec prin vestiar, pătrund într-un hol, apoi într-o cameră imensă, ovală.

Wim se năpustește înăuntru ca o furtună, dornic să limpezească odată pentru totdeauna misterele acestei fantomatice vile. Înaintea lui se află o grămadă de oameni. „Am prins întreaga bandă !“ își spune triumfător comisarul și răcnește ca ieșit din minți :

— Sus mîinile ! Toată lumea cu fața la perete.

Un hohot formidabil de rîs îl întîmpină. Polițiștii se opresc înmărmuriți de o parte și de alta a șefului lor. El însuși privește ca trăsnit la omulețul care, îmbrăcat în smoking, îi vine în întîmpinare cu două cupe pline. Îi întinde una, iar Wim o ia năucit, cu gîndul la cine știe ce sfînt din calendar care săvîrșise o minune, de vreme ce însuși prefectul poliției îl întîmpină cu vorbele :

— Bună ziua, comisare Wim. De astăzi preiei conducerea districtului XV. Domnilor, să ciocnim în cinstea proaspătului comisar șef, Martin Wim.

Wim ciocnește cupa fără să știe ce face. Clătinîndu-se, începe să adulmece în jurul său, căutînd parcă un cît de mic indiciu, care i-ar putea lămuri toate aceste mistere. Totul este însă de neînțeles. Și, ca o încercare supremă, îi vede deodată

pe Green și pe Max discutînd veseli cu cele două Camely Stone; alături, doi bărbați care seamănă între ei ca două picături de apă, se apropie de Wim și, întinzîndu-și cupele, i se adresează într-un glas:

— Doctor în fizică Stone. Felicitări, domnule comisar șef!

E prea mult pentru bietul Wim. Nici o rugăciune din cele pe care le rostește în grabă nu-l mai ajută la nimic. Se năruie leșinat în brațele polițiștilor care-l scot afară.

35

Înăuntru veselia domnește încă multă vreme. Spre prînz, avioanele își iau zborul pe rînd. Pe insulă rămîn în bătaia soarelui călduț doar Green, Max și Verban, însoțiți de cele două perechi Stone.

— Sînt curios să aflu, domnule Green, cît de mult v-am putut înșela perspicacitatea, spune unul dintre fizicienii sosiți. Am urmărit aici, pe ecrane, toate peripețiile voastre.

— N-aș putea preciza momentul, răspunde detectivul, dar am impresia că încă de la început o vagă bănuială mi-a încolțit în minte, atunci cînd amicul meu Max a fost făcut kd. de boxerul-robot. Bănuiala mi-a fost întărită de... prima Camely Stone. Un lucru nu știam însă sigur. Cui aparținea fata-robot? Dumneavoastră sau unuia dintre concurenții pe care-i aveți... Îndoiala asta a persistat multă vreme în mintea mea.

— Dar despre celălalt doctor Stone...?

— Aici e rîndul meu, intervine Max. Mie mi-a dat de bănuit cînd l-am văzut pescuit de reactor; un om adevărat n-ar fi rezistat unui asemenea șoc...

— Oricum, ați împins tehnica roboților dincolo de tot ce s-a realizat pînă acum... Chiar dacă uneori s-au comportat cam artificial, roboții dumneavoastră ne-au dat destul de furcă.

— Recunosc că roboții creați de mine nu sînt desăvîrșiți. Asemănarea lor cu oamenii e totuși atît de mare încît o vreme v-a putut amăgi. De altfel, și inteligența, și defectele lor s-au reliefat în aventurile în care au intrat fără voia mea. Grație confruntării lor cu perspicacitatea unor polițiști ca dumneavoastră, am înțeles cum să-i îmbunătățesc pe viitor.

— În ceea ce mă privește, declară Verban, aș fi putut mult și bine să fiu păcălit de această simpatică și agreabilă domnișoară...

— De care e vorba? întreabă într-un glas fetele.

Ziaristul le privește cu atenție pe amîndouă și îi întinde mîna uneia dintre ele, rostind:

— Dumneata ești adevărata Camely Stone.

— Ei vezi, spune fizicianul. Chiar și dumneata, ca nespecialist, le poți distinge.

— Da, pentru că a privit cu inima, îl ajută Green pe gazetar, care devenise foarte timid.

— Nu fi ironic, domnule Green. Încă nu mi-ai cerut scuze, după ce mi-ai pus pe nedrept cătușele.

— Ce era să fac! Puteai provoca o nenorocire cu donquijotismul dumitale.

— M-am temut că...

— Te-ai temut degeaba. Domnul Stone nu voia decît să-și repună în funcțiune robotul.

— Dați-mi, vă rog, domnule Stone, încearcă Verban să schimbe discuția, cîteva date

suplimentare pentru viitorul meu reportaj.

— Aseară, la ora 21, își începe savantul relatarea, robotul meu avea de executat o experiență în laboratorul vilei de pe continent.

— Intervenția lui Rowen insă v-a încurcat planurile...

— Intervenția lui Rowen a însemnat neprevăzutul. Pînă la urmă însă lucrurile s-au aranjat și nu în favoarea acestui bătrîn tîlhar... Mă simt dator totuși să vă dau cîteva lămuriri. La începutul carierei mele, Rowen m-a ajutat, dar de la o vreme interesele noastre n-au mai coincis. Ultima mea realizare, uraniul sintetic, cu ajutorul razei albastre omega, se pare că i-ar fi dat peste cap multe afaceri bănoase. Mi-a cerut să renunț la acest proiect sau să-i cedez formula. Eu însă, de mult mă achitasem de datoriile mele față de patronul lui „National Uranium", cîștigîndu-mi o deplină independență. Îi dădusem înapoi insula împreună cu raza omicron și o sumă considerabilă, care acoperea investițiile făcute de el. În fața refuzului meu, Rowen a acționat gangsterește. A vrut să mă răpească, să mă țină captiv pe vechea insulă și să realizeze proiectele mele cu complicitatea fizicianului Kivatsu, un om de știință pe cît de talentat, pe atît de lipsit de scrupule. Dar „raza albastră omega", de fapt adevărata rază, cealaltă fiind doar o realizare de început, mi-a fost la fel de fidelă ca și roboții.

— Dar explozia care a năruit aripa dinspre est a vilei ? Și, pe de altă parte, strania înflorire a teilor din jurul lacului acum, în plină toamnă ?

— Tot „raza albastră" e de vină. Încăperea dărîmată era de fapt rezervorul unui gaz comprimat care-mi alimenta instalațiile clădirii, înlocuind curentul electric. O simplă combinație a apei cu elementul descoperit de mine. Fasciculul de raze albastre, deviat atunci cînd omul lui Rowen mi-a atacat robotul, a ieșit pe fereastră, atingînd apa lacului. Aceasta a început să clocotească, transmițîndu-și energia înspre rezervorul umplut pînă la nivelul maxim, ceea ce a declanșat explozia. Cît privește înflorirea teilor, trebuie s-o recunosc, reprezintă chiar pentru mine un fenomen nou pe care-l voi studia neîntîrziat. Credeam, domnilor, că stăpînesc toate tainele acestei capricioase raze, dar iată că m-am înșelat.

— Camely-robot a chemat poliția cu o formulă destul de ciudată, la cuvîntul Green, „Arestați raza albastră !" A fost cumva o glumă, pe care noi n-am sesizat-o ?

— Nu, domnule Green. Fata-robot s-a orientat în felul ei. Despre poliție, avea programate foarte puține date, pentru că n-am considerat necesar să aibă mai multe. Desigur că pentru ea „a aresta" e sinonim cu „a prinde"... Nu-i așa, Camely ?

— Desigur, tată, răspunde robotul cu părul auriu. Poliția doar nu face decît să aresteze. Scrie în toate ziarele. Prinzînd deci raza albastră, detectivii i-ar fi prins pe cel care trebuiau arestați...

— Cam asta este explicația, conchide fizicianul.

— Mă iertați că vă-ntrerup, spune Green. Știa domnul Stephenson că va fi în compania dublurii dumneavoastră cibernetice ?

— Lucrurile sînt mai complicate, răspunde zîmbind Stone. Prietenul meu, sir Lloyd, știa că-i voi face cîndva cunoștință cu un robot perfect. Apropo, să nu vă surprindă cînd îl veți întîlni pe cunoscutul nostru financiar lipsit de nu mai puțin cunoscuta-i barbă asiriană... Am pariat cu el că-i voi construi un robot atît de bine programat încît să se poată descurca în cele mai dificile situații. Ca o supremă probă de foc i-am împrumutat automatului înfățișarea mea. Apoi l-am invitat pe sir Lloyd în laboratorul meu de pe continent. Și astfel i-am satisfăcut soției sale vechea dorință de a-și salva bărbatul de verva caricaturiștilor.

— Din păcate pentru doamna Stephenson, soțul ei a avut noroc : a fost răpit înainte să vă cunoască dublura... așa că-și va păstra barba.

— Încă două minute, domnilor, nu mai mult, rîde Stone. Priviți-l !

Pe un ecran apare un salon elegant. În fața unei oglinzi. Lloyd Stephenson își piaptănă barba, fredonînd bine dispus.

— Richard, să ne terminăm programul ! se adresează doctorul Stone robotului Stone.

— Am înțeles, Richard. E timpul. Am întîrziat cu 13 ore, 31 de minute și opt miimi de secundă.

În timp ce falsul fizician părăsește încăperea, savantul continuă :

— N-am știut că narcoticul folosit de oamenii lui Rowen provoacă la trezire o asemenea euforie.

Un valet-om, destul de simpatic, dar rigid ca un robot, apare aducînd pe un cărucior cîteva cafele. Fata-robot se răsucește pe călcîie, se apropie de măsuța cu cafea, ia o ceșcuță, o așază pe o farfurioară și cu ea în mînă se apropie de ziarist. Acesta se ridică uluit, luînd cu mîna tremurîndă cafeaua. Fata îl privește cu atenție, într-un fel destul de ciudat. Se apropie din nou de masă, ia o nouă ceșcuță și o întinde adevăratei fete a fizicianului. Și, în clipa în care aceasta își întinde mîna, robotul, făcînd o mișcare stîngace, varsă ceșcuța pe rochia Camelyei Stone. Apoi se întoarce brusc și iese cu pași nesiguri din cameră.

În timp ce unul dintre fizicieni privește impasibil scena, în ochii celuilalt se aprinde o licărire de îngrijorare.

După cîteva momente de tăcere, Green remarcă surîzînd :

— Am impresia că vă dau destulă bătaie de cap acești roboți, în special cei programați mai complex... De altfel, domnule Stone, dacă am aflat de ce ați construit o dublură a dumneavoastră, nu văd motivul pentru care a fost nevoie și de o a doua domnișoară Camely...

— A fost nevoie, vă asigur, rîde încetișor savantul. De fapt ea a fost prima mea creație cibernetică mai evoluată. Trebuie să înțelegeți sentimentele unui bătrîn tată căruia i se făcea prea tare dor de fiica lui, atunci cînd ea era la facultate. Din pricina muncii eram mereu atît de singur și adesea mi se ura cu singurătatea... Pricepeți ?

Deodată atenția tuturora e atrasă de ce se petrece pe ecran.

În camera în care Stephenson își parfumează barba, își face apariția doctorul Stone, robotul.

— Hello, Richard. Îmi stă bine, nu ? întreabă vesel finan-

ciarul, mîngîindu-și barba. Cînd mi-o rad ?

— Hello, Lloyd ! Ai avut un somn bun ?

— Pe dracu ! Dar nu schimba vorba. Cînd îmi dai robotul promis ?

În acel moment ușa se deschide și în salon intră adevăratul Richard Stone.

— Hello Lloyd ! Ai avut un somn bun ?

— Pe dracu ! strigă impozantul președinte al concernu-

— Iată-l ! rostește celălalt, întinzîndu-i un aparat electric de bărbierit.

Industriașul îl privește amuzat :

— Și crezi că... agregatul ăsta banal o s-o facă pe Dorothy fericită ?

— Indubitabil, Lloyd, indubitabil ! Cu agregatul ăsta banal te vei rade.

— O. K. ! exclamă Stephenson. Dar numai după ce-mi vei arăta acel robot perfect, în stare să mă facă pe mine să nu-l pot deosebi de un om viu și să...

lui „Mondial uranium" și se repede spre cel sosit. Îl privește la început neîncrezător, apoi îi pipăie fața, mușchii, îi deschide gura, ba chiar, ceea ce din partea sobrului Stephenson pare o treabă cel puțin deplasată, îl gîdilă pe Richard Stone pînă cînd acesta începe să hohotească într-un rîs sănătos și, cum e și firesc, cu cel mai autentic timbru omenesc.

— Mă dau bătut ! Ai cîștigat, rostește personajul care avea să-și mai păstreze barba exact 39 de secunde și, apropiindu-se de robotul Stone, îl îmbrățișează călduros și-l sărută entuziasmat

pe amîndoi obrajii. Ai cîştigat, bătrîne. Dă-mi agregatul acela stupid şi banal.

Cei doi Stone se uită unul la altul zîmbindu-şi, în timp ce sir Lloyd Stephenson începe melancolic să se bărbierească, îngînînd resemnat acordurile finale ale marşului funebru din „Bărbierul din Sevilla"*.

★

Curînd insula rămîne pustie. În aceeaşi seară George şi Camely se plimbă pe aleile din jurul vilei Stone de pe continent, neluînd în seamă umbrele pe care le aruncă maldărul de cărămizi care fuseseră cu douăzeci şi patru de ore în urmă o aripă a clădirii. Cine are ochi pentru tristeţe cînd versurile de dragoste sună atît de frumos dacă sînt recitate de un ziarist unei blonde studente a Institutului de fizică nucleară ?

„Fruntea albă-n părul galben,
Pe-al meu braţ încet s-o culci,
Lăsînd pradă gurii mele
Ale tale buze dulci" **

36

În confortabilul său apartament, Silvyan Green scoate cu hotărîre telefonul din priză şi se trînteşte satisfăcut în fotoliu cu o carte în mînă. Gladys, pisicul siamez, îi sare pe genunchi şi începe să toarcă destul de conştiincios, semn neîndoielnic că a simţit lipsa stăpînului său.

* Deşi foarte bun prieten, uneori pînă la identificare, cu autorul acestui roman, traducătorul nu riscă să-şi asume răspunderea în legătură cu acest presupus „marş funebru". Orice repros se va adresa deci d-lui George Verban, Stone-Isle Y 52-C.

** În româneşte în original (n.t.)

Detectivul se află tocmai la fila 215, în care asasinul se făcea nevăzut, cînd soneria de la intrare ţîrîie cu putere.

— Permite-mi, Gladys, să mă duc să deschid. Pun rămăşag că e micuţa Alice... Îi simţi parfumul, pisoi morocănos ? Cel mai autentic Chanel, rosteşte Green şi deschide uşa, închizînd cu candoare ochii şi aşteptînd un atît de bine cunoscut sărut pe vîrful nasului. Dar un val de lavandă îl izbeşte. Noul comisar-şef Martin Wim pătrunde în apartament şi se prăbuşeşte gîfîind în fotoliu.

În timp ce poliţistul dă peste cap un scotch cu sifon, detectivul aşteaptă răbdător şi resemnat explicaţia acestei neaşteptate vizite.

— Eşti o bestie, Green, o bestie fără pic de respect faţă de anii mei şi de cele aproape 100 de kilograme pe care le duc pe picioare. De ce-ai scos telefonul din priză ?

— Ca să profit totuşi de vacanţă, domnule comisar.

— Ştii la ce etaj stai ?

— La 29, dar nu înţeleg...

— Ştii că liftul e defect, bestie ?

— Vă jur că nu. Dar ce s-a întîmplat din nou ? Vă amintesc că de astăzi dimineaţă nu mai sînt în subordinea dv...

— N-am venit aici ca şef, dragul meu Silvyan, ci ca prieten. Blestematul acela de ziarist are un caiet cu scoarţe albastre...

— Jurnalul lui intim, nu ?

— Jurnal, nejurnal, am auzit că vrea să-l publice la ziar.

— Foarte bine !

— Cum foarte bine? Știi ce scrie acolo? Știi cum scrie despre noi, poliția? Îți dai seama că tirajul îi va fi smuls pur și simplu din mînă, pentru că lumea asta neroadă abia așteaptă să facă haz de insuccesele noastre. Plus că eu · sînt descris acolo în niște culori care... în fine, vă știu prieteni, poate ai putea să...

— Domnule comisar-șef, mă mîhniți cu propunerea dumneavoastră, întrerupe detectivul perorația lui Wim. Vă asigur că ați urcat inutil cele 29 de etaje.

— Deci refuzi? se ridică Wim, îndreptîndu-se spre ieșire. Refuzi să ne aperi...

— Să fiți convins că Verban e un tip destul de onest ca să nu publice decît strict cele întîmplate ieri noapte, așa că nu văd motivul să...

— Ei bine, dacă lucrurile nu se pot aranja pe cale amiabilă, voi ști eu să intru pe altă cale în posesia acestui blestemat de caiet albastru. I-l voi fura pur și simplu.

Green pufnește în rîs.

— „Alo, poliția? Furați caietul albastru!" nostim titlu de articol.

— Treaba voastră! Voi avea caietul chiar în această seară. Peste o oră domnul Verban se cunună la capela San-Sebastian cu domnișoara Stone, nu? Te salut, prietene Green, și te asigur că vei regreta că nu ți-ai scutit amicul de un incident care-l va face să întîrzie la cununie.

★

Cînd Green ajunge la capela San-Sebastian e întîmpinat de o stranie atmosferă de îngrijorare. Sînt de față aproape toți cei care luaseră parte la aventura din seara precedentă. Singurul om calm este sir Lloyd Stephenson, care-l întîmpină pe tînărul detectiv.

— Domnule Green, dumneata apari întotdeauna acolo unde sînt enigme...

— Vă asigur, domnule Stephenson, că de data asta nu e vorba de nici o enigmă. Vă referiți probabil la întîrzierea lui George Verban.

— Într-adevăr... Deci știai că va întîrzia. Poate știi și de ce?

— Nu numai atît. Știu și din cauza cui. Dar n-avem nici un motiv de îngrijorare. Va sosi curînd, adaugă detectivul și, cerîndu-și scuze, se îndreaptă spre doctorul Stone, care căuta să-și calmeze fiica.

— Iată, domnule Green, rostește cu amărăciune mireasa, că aventura continuă.

— Nu vă pierdeți calmul, spune zîmbind detectivul.

— A întîrziat aproape o jumătate de oră. Înseamnă că s-a întîmplat ceva.

— Aveți dreptate, ceva s-a întîmplat. Azi noapte Verban s-a luptat pentru raza albastră; acum, probabil, se bate pentru caietul albastru. Dar dacă atunci avea ca adversar necunoscutul, acum vrăjmașul e cunoscut. E vorba de comisarul Wim, care vrea cu orice preț să intre în posesia însemnărilor făcute de ziarist... Îl știu însă pe George destul de expeditiv și pe comisar destul de mărginit, așa că sînt convins că nu vom mai avea mult de așteptat și mirele își va face apariția... În aceeași clipă însă detectivul zărește în ușa capelei fața răvășită a lui Wim. Se apropie de el.

— Ce e, domnule comisar, unde-i Verban?

— Mi-a scăpat! Mi-a scăpat și el și maimu... răbufnește polițistul, dar, dînd cu ochii de Camely Stone, înmărmurește. Nu se poate... i-am urmărit pînă în

port. S-au urcat pe vas... au plecat spre nord... Cum a apărut fata asta aici ?... Mie nu mi-e dat oare niciodată să înțeleg ceva din afacerea asta ?

Din ce în ce mai îngrijorat, Green se apropie de doctorul Stone, schimbă agitați cîteva cuvinte și împreună ies din capelă și se îndreaptă alergînd spre o mașină. Aici fizicianul apasă un contact și pe ecranul minuscul de pe bordul automobilului apare cabina unui vas. Green se freacă la ochi uluit. În genunchi, George Verban declamă cu patos versuri din Verlaine lui... Camely Stone... Aceasta îi mîngîie șuvițele de păr căzute pe frunte...

— Doamne ! strigă stupefiat Richard Stone... cum Dumnezeu de nu-și dă seama că e în fața robotului... Și cum de a ajuns acolo fata artificială ? !...

Cei doi coboară din mașină și se înapoiază în capelă. Mireasa le iese în întîmpinare.

— Cît e ceasul tău, tată ?

— Este exact ora douăzeci și unu, fata mea, răspunde cu glas stins fizicianul. Trebuie să-ți dau o veste tristă. George nu poate să vină aici... Trebuie să amînăm cununia...

— Nu-i nimic, tată. Bănuiam că așa va fi...

— Bănuiai ?

— Da.

— De cînd ?

— Din clipa cînd George mi-a dat acest plic pe care trebuia să ți-l predau acum, la ora douăzeci și unu... Poftim !

Richard Stone scoate cu înfrigurare scrisoarea, o citește, apoi i-o întinde zîmbind amar detectivului.

Green își aruncă ochii pe rîndurile scrise de Verban și nu se miră de loc văzînd cum fizicianul scoate o banală șurubelniță, pe care o răsucește furios în urechea Camelyei Stone. O flamă minusculă, bineînțeles albastră, și fata se prăbușește pe lespedea de mozaic a capelei. De undeva acordurile prelungi ale orgii sună de loc lugubru, în timp ce cu un zîmbet de Mefistofel proaspăt ras sir Lloyd Stephenson își mîngîie visător bărbia.

SFÎRȘIT

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică
sau cei care au dat să continue CPŞF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

● ● Septembrie 1967

PRETUL 1 LEU 41007